

Aprender a guanyar-se la vida

Les pràctiques externes representen un primer contacte amb el món laboral encara des de la condició d'estudiant

Mencions de qualitat pels programes de doctorat 16 ■ Les víctimes del franquisme tenen pendent un reconeixement 17 ■ El primer curs significa començar una nova etapa 21 ■ Els diferents ambients que conviuen en el Campus 25 ■

EL CAMPUS de l'Autònoma

NÚM 36

GENER 2007

Les pràctiques externes presenten avantatges evidents i també alguns inconvenients.

La problemàtica generada per les pràctiques de camp és diversa.

El Fòrum de Recerca sobre Investigació i Societat, en marxa.

El milió de llibres assolit ens situa en els primers llocs del rànquing.

La UAB aconsegueix 50 Mencions de Qualitat pels programes de doctorat impartits a l'Escola de Postgrau.

L'oferta d'activitats físiques es renova a partir de la tardor per tal d'estar en forma.

Responsable i contestatari, funcions assumides per una mateixa persona.

L'aventura de les pràctiques externes

La universitat forma persones, forma professionals. L'ensenyament, a la major part de les titulacions, està farcit de classes teòriques i algunes de pràctiques, però arriba un moment en què no n'hi ha prou amb les què s'efectuen dins de l'àmbit universitari i cal sortir fora, a les empreses o institucions, a posar en pràctica les bases teòriques adquirides i a seguir aprenent des de la realitat d'una feina quotidiana; són les pràctiques externes que ens trobem en moltes titulacions.

Sortir al carrer, és a dir, anar a treballar a una empresa o institució, representa un complement necessari i imprescindible abans d'obtenir el títol. Al acabar els estudis, el futur professional és valorat per un conjunt de factors, un dels quals i força important és l'experiència laboral obtenida durant els anys com a estudiant.

En aquest número donem un cop d'ull a diverses menes de pràctiques externes i els problemes que es poden generar. Per uns és un primer contacte amb el mercat de treball, per altres representa directament un treball per un temps limitat (la major part de les vegades mal pagat o no remunerat) i per altres una nova forma d'aprenentatge. Aquest és un debat obert ja que si la teoria és molt clara, la pràctica de la realitat és més complexa.

Per uns es un primer contacte amb el mercat de treball, per altres representa directament un treball per un temps limitat

■ **DIRECTOR** Antoni Reig. **SOTSDIRECTORA** Pepa Badell. **SOTSDIRECTORA D'EDICIÓ** Elvira Altés. **CONSELL EDITORIAL** Manuel López, Antoni Merino, Jaume Soriano, Darío Giménez, Toni Castel. **REDACCIÓ** Jordi Botella, Laura Pitarch, Rocío Blanco, Laura Gómez, Pau Navarra, Bàrbara Sedó, Clara Romeguera, Xavier Leal, Laia Corbella, Anna Martí, Núria Caldés, Raquel Andrés, Jordi Grados, Araceli Martínez, Ander Ruiz, Noel Méndez. **LLIBRES** Josep M. Figueres. **DISSENY I MAQUETACIÓ** Pepa Badell. **EDICIÓ** Jordi Botella.

ADREÇA Facultat de Ciències de la Comunicació, Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Edifici I, Aula I2-117, 08193 Bellaterra (Barcelona). **TELÈFON** 935813288. **FAX** 935812005. **EDITA** Facultat de Ciències de la Comunicació, UAB. **PREIMPRESSIÓ I IMPRESSIÓ** Cevagraf SCCL.

JORDI BOTELLA

Quan els **estudiants** creixen

Les pràctiques externes acostumen a ser la primera experiència laboral dels alumnes o, com a mínim, el primer contacte amb la professió que s'està cursant. I quan arriba el dia de començar, entre sensacions que giren entorn l'eufòria i el nerviosisme, l'innocent estudiant intenta posar en pràctica tots els seus coneixements. Fem una síntesi.

"Anava completament cap allò desconegut". Aquesta seria la primera reflexió d'Itziar Amesstoy, alumna de Periodisme de 21 anys, nova en *La Vanguardia*. Des del departament digital, on es renoven els continguts de la pàgina web del diari, Amesstoy parla amb satisfacció: "Realment no tenia ni idea de com funcionava el treball d'un diari a Internet, i sembla que el periodisme digital té molt de futur". Aquesta és, potser, la raó que la va portar a sol·licitar la plaça que ara ocupa. Quan arriba el moment d'escollir quines de les ofertes de treball que proposen les facultats s'adaptin més a les necessitats de l'estudiant, l'interès pel lloc de treball i la reputació de l'empresa són dues de les peculiaritats que més es tenen en compte. En el

És important triar bé on fer les pràctiques externes.

cas d'Amesstoy, les dues coses es compleixen respecte les seves expectatives. És per aquesta raó que sembla contenta amb la seva tasca. Són quatre hores les que dedica a treballar a la seu de *La Vanguardia*. "I no només penco, sinó que també aprenc", reconeix Amesstoy.

Però no és tot tan bonic com sembla

La pràctica de fitxar estudiants per cobrir temporalment vacants a una empresa s'ha popularitzat amb força entre totes les disciplines de l'àmbit universitari. És el cas de la Facultat d'Història, on les mencionades pràctiques són en realitat unes breus etapes per una empresa -de 20 a 100 hores-, en les que es realitza un projecte ben definit.

Una antiga estudiant de la Facultat, que vol romandre a l'anonimat, assegura haver cursat 90 hores de treball en un projecte de construcció d'un museu d'arqueologia: "Realment, no només no cobràvem sinó que a més vam fer un treball clarament vàlid, però sense cap possibilitat de tenir una continuïtat vinculada al projecte". Quan un estudiant en aquesta situació acaba les pràctiques, arriba el torn següent i així successivament. El periodista gallec Xurxo Salgado explica la situació amb vehemència: "Els joves en pràctiques són un viver de precarització de gairebé qualsevol professió. No per ells, sinó pel sistema". Salgado revela les actituds de fons que hi ha a l'empresa: "Si estàs malament, toca el dos, perquè en tinc 50 esperant a la porta".

Són veritat els mites?

Les llegendes urbanes sempre han acompanyat els estudiants en pràctiques. Al respecte, Paco Martín, vicedegà de la Facultat de Ciències de la Comunicació, explica que s'ha donat algun cas en què s'ha confós el paper dels estudiants, aprofitant-se d'ells i "manant-los fer cafès i altres feines inapropiades". A més, una estudiant d'Història confessa: "Les meves amigues van denunciar que el primer dia de pràctiques els van donar un cubell i un pal de fregar. Sincerament, no crec que netejar una sala pugui ser part del procés de formació d'una persona que cursa arqueologia".

Tanmateix, Martín es mostra optimista envers l'aprofitament de les pràctiques externes: "La part més positiva és que l'alumne rep una formació pràctica molt important al lloc on desenvoluparà la seva feina". Martín dona menys importància al baix percentatge d'estudiants que romanen a l'empresa a la fi de les pràctiques, ja que no ho planteja com una sortida professional definitiva. A més, en

De facultat en facultat

Cadascuna de les facultats té el seu propi estil i mètode alhora de dissenyar el pla de pràctiques. Els alumnes de Magisteri tenen un sistema de pràctiques externes diferent a la resta de carreres, ja que es fan a tots els cursos. El primer any les pràctiques estan vinculades a la teoria i després ja es tracta d'una assignatura independent. Aquesta planificació es veu justificada pel fet que és molt important que l'estudiant es posi en contacte amb una escola, per veure si donar classe és el que realment vol.

Les pràctiques en cap cas són remunerades, encara que hi ha excepcions. L'avaluació de la pràctica consisteix en la valoració del centre i una memòria de l'alumne. Si la valoració és dolenta s'haurien de repetir les pràctiques.

A la Facultat de Ciències de la Comunicació les pràctiques estan molt ben organitzades des del mateix deganat. Quan arriben a l'últim curs de la carrera, els estudiants tenen la possibilitat d'anar a una empresa de comunicació. Superar aquesta formació dóna dret a deu crèdits de lliure elecció i, a més, la realització de les pràctiques no impedeix anar a classe. El curs segueix endavant! Per altra banda, a Investigació i Tècniques de Mercat, les pràctiques externes no són obligatòries i normalment sobren places, ja que és una titulació relativament nova. A més, hi ha d'altres titulacions com Història que tenen un caràcter docent.

Altres carreres com Medicina tenen els seus propis convenis amb hospitals, el que comporta un alt grau de responsabilitat per l'estudiant. Altres carreres com ara Sociologia, Dret o Relacions Laborals s'adrecen habitualment a departaments de serveis socials, gabinets jurídics i gestió de recursos humans, respectivament.

XAVIER LEAL

ocasions les empreses remuneren els alumnes, si bé “no és massa, generalment es tracta de pagar-los en concepte de despeses, de temps, de transport...”.

Per altra banda, podem trobar altres dificultats amb les pràctiques externes. Moltes empreses justifiquen el fet de no remunerar aquestes pràctiques perquè és formació que se li dona als estudiants. Però si ningú et paga els estudis i has de pagar el lloger d'un pis compartit, d'on treus els diners?

Un repte d'estudiant

Aquest és el problema que envolta la vida d'Isaac Momblant, un alumne de Magisteri en Educació Infantil que va trencar el silenci amb una carta al diari *El Punt* el

Cada facultat té una forma diferent d'organitzar les pràctiques.

passat divendres 3 de novembre. Ell va trobar la solució treballant. Malgrat això, li va sorgir un altre interrogant; si ha de treballar, fer pràctiques externes i a més anar a la Universitat, en una carrera on l'assistència és obligatòria i els treballs nombrosos: “En quin moment del dia els puc fer?”. “Falten hores al dia?”, “això és sostenible?”, “què puc fer?”, són altres preguntes que es planteja. Segons explica, s'aixeca a les vuit del matí i se'n va a dormir a la una de la matinada, tan sols per complir les seves múltiples obligacions, sense dedicar temps a l'oci. A la seva carta s'aprecia la indignació cap al sistema de pràctiques externes que, segons aquest noi de 21 anys, semblen

■
“Anava completament cap allò desconegut”

■
“Si estàs malament, toca el dos, perquè en tinc 50 esperant a la porta”

■
“Les meves amigues van denunciar que el primer dia de pràctiques els van donar un cubell i un pal de fregar”

■
“L'alumne rep una formació pràctica molt important”

molt correctes, ja que “són molt gratificants i s'aprèn molt”. Però afegeix: “Resulta que sóc persona i també haig de viure”. Malgrat que no demana que li paguin les pràctiques, llença un desesperat crit d'ajuda perquè algú li ofereixi solucions. L'Estat? Les empreses? “Puc viure ara, però en aquestes condicions no estic bé, i això afecta al meu estat personal; estic en una situació delicada, tant física com psicològicament”, conclou.

Altres punts de vista

En la majoria de casos es donen desavinences entre la feina a fer i el sou a percebre. Segons els estudiants en pràctiques, són molts els gabinets jurídics, els hospitals o les

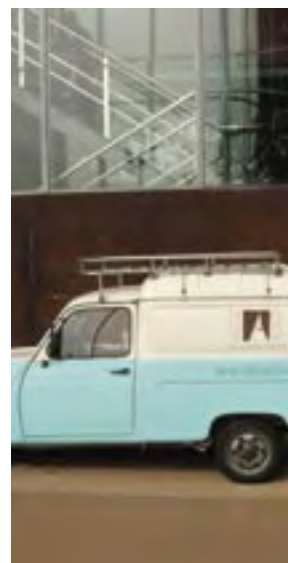
■
“Estic aprenent més que en cap classe, sens dubte”

■
“Jo recomanaria als futurs estudiants que mirin amb molta cura l'empresa en la què volen començar a treballar”

■
Si la tria no és adient els resultats poden sorprendre

JORDI GRADOS

administracions públiques que no otorguen a l'alumnat en pràctiques una quantitat econòmica, ni tan sols simbòlica. Aquestes institucions justifiquen la seva actuació tot dient: “Aquí es ve a estudiar, a aprendre, no a treballar”. Val a dir que el grau pedagògic de les pràctiques acostuma a ser molt alt. I per aquest motiu, la majoria d'estudiants tenen la sensació d'aprendre molt durant les seves experiències en el món laboral. “Estic aprenent més que en cap classe, sens dubte”, explica Remei Bori, qui treballa al servei informàtic de la Facultat d'Educació. “L'informàtica no era la meua especialitat”, però ara arregla impresores i ajuda a configurar programes informàtics. La seva superior treballa a la mateixa sala i l'assessora sempre que ho necessita. “Al principi la pífies,

però d'una manera o altra te'n surts”, revela Bori. Mercè Rullán, l'encarregada de les pràctiques externes d'Informàtica, aclareix que hi ha alumnes que estan vinculats a una empresa, però no són pràctiques, sinó un treball de fi de carrera.

Saber triar és la clau

Altres estudiants de Matemàtiques com en Miquel es troben en una situació diferent i més equilibrada que les explicades anteriorment. Ell està fent pràctiques externes en una empresa d'informàtica a Barcelona. “Hi ha una quantitat molt gran de matemàtics que estan treballant d'informàtics”, explica en Miquel. A més, té una menció especial en Enginyeria Matemàtica que li va obrir les portes de cara a fer les pràctiques. La seva relació laboral amb l'empresa és molt bona i rep un sou bastant elevat.

Hi ha titulacions com Informàtica on les pràctiques substitueixen el treball de fi de carrera.

“L'empresa considera que faig una feina ben feta i per aquest motiu em paguen”, comenta en Miquel, qui va entrar a fer les pràctiques amb moltes possibilitats de tenir una continuïtat laboral en acabar el termini de formació. Tot i això, no totes les experiències que ha tingut amb les pràctiques externes han estat favorables. En un principi no es va posar d'acord amb la seva tutora i va haver-hi una confusió que va donar lloc a greus discussions. “El problema va ser que vaig començar les pràctiques sense el consentiment de la meua tutora; però això va venir derivat d'una manca d'informació increïble”, denuncia en Miquel. “La meua tutora, per problemes de paperassa, no em deixava realitzar les pràctiques fins que no es formalitzés el conveni. Cosa que jo ja estava fent”, aclareix en Miquel.

XAVIER LEAL

JORDI BOTELLA

Les pràctiques són una experiència per la qual la majoria d'estudiants han de passar per completar la carrera. Tenint en compte això, podem escoltar la paraula d'altres estudiants que ja han passat per aquest procés i extreure'n profit de les seves experiències. "Jo recomanaria als futurs estudiants en pràctiques que es busquin bé la vida. Que mirin amb molta cura l'empresa en la què volen començar a treballar i que un cop estigui tot parlat que facin els tràmits adients. És important informar-se de tot, ja que la Universitat no ens facilitarà molta informació", comenta finalment en Miquel.

Expectatives d'un estudiant del CAP

Si la tria no és adient els resultats poden sorprendre, per a desgràcia de l'estudiant. Marc Garriga,

Prop de la Plaça Cívica es troba Treball Campus, una alternativa per fer pràctiques de forma remunerada.

per exemple, fa pràctiques externes al Curs d'Adaptació Pedagògica (CAP) i reconeix que no aconsegueix les seves expectatives, ja que la seva feina roman en un segon pla. Ell esperava que li ensenyessin més com ser professor, però sembla que "és només un tràmit". A més, explica que "són moltes hores, gairebé 40, i això és difícil de compaginar". No obstant això, hi havia bona relació amb el mestre i mai va tenir cap problema. Com a curiositat, està fent pràctiques en un institut d'horari nocturn amb alumnes més grans que ell. Dues cares de la mateixa moneda. Un consell: paciència a l'hora de escollir. El primer pas és un gran salt endavant ■

**Raquel Andrés
Jordi Grados
Ander Ruiz**

Treball Campus

Just a l'entrada principal de l'Hemeroteca General, a mà dreta, trobem una petita oficina anomenada Treball Campus. Aquesta és una de les alternatives per fer pràctiques externes remunerades —la mitjana està en 400 euros mensuals— però en aquest cas no es convaliden com a crèdits de lliure elecció. A Treball Campus, al contrari que les tradicionals pràctiques externes on la UAB cerca convenis amb les empreses, aquí són aquestes les que s'oferten. Les demandes d'informàtics són generalment de no titulats, ja que aquests cobren menys. Per a Dret, s'oferten tant places per al sector públic (departaments de la Generalitat) com per al sector privat (bufets). Els sociòlegs que trien per aquestes pràctiques solen dedicar-se a fer estadístiques socials, recursos humans i serveis socials com la gestió d'actes culturals. A més, segons David, encarregat de Treball Campus, "els últims quatre anys ha baixat el nombre d'estudiants i ha augmentat el de convenis". Una alumna de Documentació va aconseguir fer pràctiques a la biblioteca municipal de Rubí mitjançant Treball Campus. Segons conta, porta un horari molt flexible i la seva feina es basa en catalogar llibres i ordenar-los per topografia. Malgrat això, no tot és perfecte: "Em dirigeixen molt, m'agradaria que em permetessin prendre més iniciatives. Em puc queixar, però m'encanta".

■ **Xabier Arkotxa Etxaniz**
Secretari d'Universitats i Estudiants en Pràctiques
Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC)

Pràctiques externes i precarització de la professió periodística

Des del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) i des de la Federació de Sindicatos de Periodistas (FeSP) estem convençuts de que les pràctiques externes són necessàries i de que permeten als estudiants completar la seva formació, vivint en la realitat el que han estudiat a les aules. Tanmateix, la xifra de becaris en els mitjans de comunicació ha anat creixent de manera molt important degut, sens dubte, a l'augment de centres universitaris –públics i privats- que imparteixen estudis de Periodisme.

Hem d'afegir la proliferació en aquests últims anys de gran quantitat de cursos de Postgrau i Masters organitzats entre empreses i universitats i que suposen la realització de pràctiques en els mitjans.

A més a més, en alguns centres -públics i privats- consideren les pràctiques com a obligatòries, fet que, tanmateix, no es correspon amb l'escàs o inexistent control de les mateixes. De fet, s'accepten condicions inacceptables -valgui la redundància- que imposen els mitjans als alumnes. Per exemple: no hi ha limitació de nombre d'alumnes per mitjà (això provoca que existeixen empreses on hi ha més estudiants en pràctiques que treballadors en plantilla), no es controla l'horari de les pràctiques (els estudiants poden estar treballant jornades senceres de vuit hores, en horaris nocturns i de matinada), s'accepta que treballin

en dies festius i durant les vacances escolars, no hi ha a la majoria dels mitjans un tutor real de les pràctiques que faci un seguiment correcte de les mateixes, etc.

Des de un punt de vista sindical, considerem que aquestes condicions suposen una explotació de l'alumne que, a més a més, té una repercussió molt crua i directa sobre les modalitats de contracte a la professió i la consegüent precarització, donat que els estudiants no es limiten a fer pràctiques sinó que "treballen".

**n alguns centres
-públics i privats-
consideren les pràctiques
com a obligatòries,
fet que, tanmateix,
no es correspon amb
l'escàs o inexistent
control de les mateixes**

Des del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC) i des de la Federació de Sindicatos de Periodistas (FeSP) estem intentant que les facultats acceptin modificar els seus convenis de pràctiques per incloure un seguit d'articles que garanteixin que no s'abusarà dels estudiants convertint-los en mà d'obra gratuïta.

A Catalunya, de moment, algunes facultats, com la de la UAB i la Rovira i Virgili de Tarragona, han iniciat el camí adoptant mesures positives, encara que no suficients (com la de no enviar estudiants a les empreses a l'estiu, en el cas de la UAB).

A les empreses, estem decidits, junt amb els altres sindicats amb representació en el sector, en assolir que es fixin normes de realització de les pràctiques a través de la seva inclusió en els convenis col·lectius.

■ **Josep Font Grau**
 Doctor en Veterinària
 Canis Hospital Veterinari
 Girona

Pràctiques de camp en una clínica veterinària

Des de fa uns anys col·laborem amb la Universitat Autònoma de Barcelona acceptant al Canis Hospital Veterinari estudiants universitaris que realitzen les denominades pràctiques de camp, uns crèdits obligatoris que els estudiants de Veterinària han de portar a terme en centres laborals prèviament concertats, abans d'assolir la llicenciatura.

La nostra experiència com a centre receptor és totalment positiva. Ens arriben estudiants, la majoria de cinquè curs de carrera, amb molta il·lusió i amb moltes ganes d'aprendre, els quals col·laboren amb nosaltres des del primer moment. La nostra política en aquest sentit és no només deixar-los mirar, sinó també deixar-los tocar. Veiem que són gent que han memoritzat molts coneixements teòrics però que, en general, tenen un nivell de coneixements pràctics molt baix.

Aquesta manca de pràctica, possiblement és deguda a la massificació de les facultats o a plans d'estudis massa teòrics i, per això, no han tingut l'ocasió de veure els procediments més bàsics de la clínica diària. Sovint coincideixen amb estudiants d'altres països, majoritàriament portuguesos, que vénen mitjançant la beca *Leonardo da Vinci* (programa de beques de la Unió Europea que finança i facilita les pràctiques d'estudiants universitaris d'un Estat a un altre Estat de l'espai europeu) i creiem que és positiu per a ells el fet de poder treballar amb companys estrangers.

Un problema que tenim és l'estacionalitat d'aquestes pràctiques, ja que la immensa majoria d'estudiants, per raons acadèmiques òbvies, les volen fer a l'estiu, aprofitant el seu període de vacances, i nosaltres no podem acceptar simultàniament més de tres o quatre estudiants al Canis Hospital Veterinari. Potser s'haurien de buscar altres fórmules per evitar aquesta coincidència en el temps.

Com autocrítica, moltes vegades i per la dinàmica del treball, no podem fer la docència que caldria, la tutoria

sobre les seves pràctiques, però sempre estem a la seva disposició per qualsevol pregunta i la biblioteca de que disposem està sempre el seu abast.

En resum, és una porta d'aire fresc el fet de veure passar per la nostra clínica gent jove a punt de llicenciar-se, i per ells és interessant veure el funcionament d'una

clínica privada i aprofitar-se de la nostra experiència i professionalitat.

El consell que, com a professionals, els donem és que abans d'entrar en el mercat laboral intentin passar per diferents centres laborals per veure altres formes de treballar i que tinguin present que la formació continuada és la millor opció per un bon futur professional, després d'haver obtingut una sòlida base que els hi permetrà abordar la seva insercció en el mercat laboral amb les millors condicions possibles.

s una porta d'aire fresc el fet de veure passar per la nostra clínica gent jove a punt de llicenciar-se i ells s'aprofiten de la nostra experiència

■ **Nou pla de sostenibilitat**

La nostra Universitat ha engegat un nou pla d'acció per la sostenibilitat. Es tracta d'un procés de revisió de l'anterior, aprovat l'any 2002, amb la intenció d'afegir noves línies de treball per aconseguir un desenvolupament més sostenible. Per tal que tota la comunitat universitària doni la seva opinió sobre els canvis i millores que es puguin aplicar, s'ha obert un fòrum de participació dins www.uab.cat/agenda21 on es poden valorar diversos aspectes, com el consum energètic, el transport, les energies renovables, la generació de residus o la conservació dels espais naturals del campus.

■ **Conferència sobre el genoma**

El catedràtic en Microbiologia, Ricard Guerrero, va dur a terme la primera conferència anomenada "Evolució microbiana: canvis de paradigma en el pensament biològic" dins el cicle Genoma i Evolució que ofereix la UAB en motiu de l'Any de l'Evolució. L'assistència a les activitats és oberta a tothom i permet als estudiants aconseguir crèdits de lliure elecció. El pròxim bloc temàtic s'anomenarà: "L'espècie humana: de la biologia a la cultura".

■ **Mobilitat al campus**

Un estudi presentat el passat 24 d'octubre revela que l'ús del transport públic per accedir a la UAB ha disminuït un 8% a favor del vehicle privat. Dels transports públics, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya és el que obté major puntuació, seguit de l'autobús i la RENFE. La presentació de l'estudi va coincidir amb la inauguració d'un nou aparcament de bicicletes soterrat i automàtic al campus de Bellaterra.

Fòrum de Recerca sobre Investigació i Societat

A partir del 6 de novembre i fins al 27 de febrer de l'any vinent, la UAB organitzarà el Fòrum de Recerca 2006. Durant aquests dies, hi haurà conferències i taules rodones sobre la temàtica de la investigació i la societat.

Destaquen d'entre tots els actes, la sessió inaugural del dilluns 6 de novembre amb la conferència *Ciència i Societat a Europa*, i les taules rodones *Una aproximació des de fora* (dimecres 22 de novembre) i *Els mitjans de comunicació: eina de difusió i de construcció del ideari social entorn la recerca* (dimarts 12 de desembre).

Des de sempre, la nostra Universitat ha estat un centre neuràlgic pel que fa a la recerca, com ho demostra el fet que ja fa onze anys d'ençà del primer fòrum en investigació i, mica en mica, els investigadors han construït un entorn de treball on dur a terme diferents recerques, tant interdisciplinàries com interdepartamentals. Així, la UAB ha passat a ser reconeguda com una de les millors universitats espanyoles a l'àmbit de la recerca, segons

la vicerectora d'investigació del Fòrum 2006, Montserrat Pallarès.

Per a Pallarès, al 2006 les demandes de la comunitat investigadora han girat entorn tres grans temàtiques: la científica, la política i la social. En l'ordre científic, els camins de trobada entre les humanitats i les ciències socials amb la tecnologia i les ciències experimentals configuren el nou paradigma de la recerca. En l'àmbit polític, els investigadors s'han implicat en aquells aspectes que lliguen els seus resultats amb les directrius polítiques. Pel que fa a la base social, els investigadors són els agents que aporten a la societat les destreses decisives per aconseguir la competitivitat i per millorar la qualitat de vida.

L'èxit del fòrum depèn de la implicació de tots els membres de la comunitat universitària i, per tant, la participació de tots i totes és clau per a futurs projectes. Més informació sobre els actes organitzats a www.uab.es/forumdelarecerca ■

Núria Caldés

■ **Un dia festiu a la UAB**

Un altre any, les paradetes i la música van animar el vint-i-unè aniversari de la Festa Major de la UAB que promou la sostenibilitat i la participació dels estudiants. L'acte va tenir lloc als espais verds de l'Autònoma i a la plaça Cívica.

L.C.

Investiguen els trastorns conductuals a **preescolar**

La Unitat de Psicopatologia de la Infància i de l'Adolescència del Departament de Psicologia Clínica i de la Salut de la UAB està desenvolupant una recerca pionera a Catalunya sobre la prevenció i la detecció dels símptomes psicopatològics als nens i nenes de 3 a 6 anys. Els resultats indiquen que un alt percentatge dels infants d'aquesta franja d'edat presenten algun tipus de trastorn emocional o conductual.

L'objectiu de la recerca és la detecció d'aquests símptomes psicopatològics en l'edat preescolar per tal d'evitar-ne la posterior aparició, ja que aquesta franja d'edat és crucial per al futur. Els investigadors volen conscienciar els equips psicopedagògics sobre l'existència d'altres tipus de trastorns a més del llenguatge i del retard en el desenvolupament.

Aquesta és la primera vegada que s'estudia el problema a Catalunya i, per això, és imprescindible la realització de treballs de camp sobre el terreny propi. D'altra banda, les dades provinents d'estudis fets a altres països només tenen una funció orientativa.

L'estudi consta de diferents treballs de camp que aborden el tema dels trastorns psicopatològics en preescolars des de diversos punts de vista: el diferent desenvolupament dels trastorns entre els nens i nenes que viuen en un entorn urbà i els que viuen en un entorn rural l'aparició de símptomes somàtics, el desenvolupament de trastorns de l'alimentació causats per factors psicosocial i la diferència entre pares i mestres en la detecció de símptomes depressius, entre d'altres ■

L.C. i A.M.

■ **Concert de Nadal**

El Cor i l'Orquestra de la UAB van oferir el tradicional concert de Nadal el dia 19 de desembre a la Sala de Teatre de la UAB. El concert va constar de tres peces que seran interpretades per ambdós col·lectius musicals dirigits per Poire Vallvé -el Cor- i Jesús Badia, l'Orquestra.

■ **Cinema didàctic de Roberto Rossellini**

La Sala Cinema de la Plaça Cívica ofereix un cicle de projeccions i conferències sobre Roberto Rossellini, el gran impulsor del neorealisme. Un dels aspectes de la seva obra menys conegut és el projecte de cinema didàctic per a la televisió. Durant aquest seminari es projectarà una mostra de les seves produccions per a la televisió. La proposta es fa coincidir amb la convocatòria del *II Premi Romà Gubern de Film Assaig* de la UAB.

■ **El CeRPTA fa un nou pa sense gluten**

Investigadors del Centre Especial de Recerca Planta de Tecnologia dels Aliments (CeRPTA), de la UAB, han desenvolupat, per primer cop, un pa amb un 0% de gluten que supera amb escreix la qualitat dels productes actuals per a celíacs. El resultat incrementa el valor nutricional del producte i li confereix una textura similar al pa tradicional.

■ **Jornades d'Estudi a Relacions Laborals**

La facultat de Dret va acollir les VII Jornades Interdisciplinàries d'Estudi sota la diplomatura de Relacions Laborals. Sota el títol general de *La inspecció general i la seguretat social*, hi van participar, entre d'altres, el director territorial de la inspecció de treball Ferran Cardenal.

L.C.

■ **Benvinguts a Catalunya**

El passat 19 d'octubre es va celebrar la festa Means Party a la plaça Cívica de la UAB. L'objectiu de la trobada va ser donar a conèixer la cultura catalana als estudiants *Erasmus*.

Un milió de llibres a la UAB

Les biblioteques de la Universitat Autònoma de Barcelona estan d'enhorabona amb motiu de l'arribada del llibre un milió. Per a celebrar-ho, la sala d'exposicions de l'Hemeroteca General exposa una mostra del seu fons documental.

P. NAVARRA

Biografia del món: de l'origen de la vida al col·lapse ecològic, del professor emèrit Jaume Terrades, és l'últim llibre que s'ha afegit a la col·lecció de les biblioteques de la UAB. Com tots, ha estat catalogat i ha rebut el seu codi de barres: 1.000.000. Sí, un milió. Es tracta de la publicació que incrementa fins aquesta xifra la col·lecció de llibres que aglutinen les biblioteques de la nostra universitat.

El procés de tractament que ha rebut la publicació ha seguit el protocol que s'aplica a tots aquells documents del fons documental de la UAB. En aquest cas, però, atorgant a l'arribada del llibre un milió la importància que mereix, es va celebrar el passat 4 d'octubre un acte de rebuda tot fent un registre simbòlic i donant

el tret de sortida a l'exposició Un milió de llibres a la UAB. La mostra, que va inaugurar el rector Lluís Ferrer, consta d'una selecció dels fons bibliogràfics i documentals de la nostra Universitat. La presentació es podrà visitar a la sala d'exposicions de la UAB, situada al vestíbul de l'edifici de la Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General, fins el 5 de desembre. Tanmateix, es podrà seguir un itinerari virtual de l'exposició a la web www.bib.uab.cat.

Una biblioteca "de la primera divisió europea"

A més a més, es va aprofitar l'acte de celebració del primer milió de llibres per inaugurar el nou Dipòsit Digital de Documents del Servei de Biblioteques i

Mostra d'alguns exemplars internacionals exposats a l'Hemeroteca General.

commemorar el quinzè aniversari del catàleg en línia. La informatització del catàleg, així com de la gestió i dels serveis, han esdevingut dos fets cabdals per al desenvolupament de les nostres biblioteques.

Cal destacar que amb el registre del llibre un milió les biblioteques de la UAB, amb només trenta-vuit anys de vida, ocupen el tercer lloc en el rànquing de biblioteques catalanes que arriben a tenir un fons documental amb aquesta quantitat. A Espanya, només una dotzena d'universitats han traspassat aquest llindar, moltes d'elles amb segles d'història. En aquest sentit, el director del Servei de Biblioteques de la UAB, Joan Ramon Gómez Escofet, en el seu discurs a l'acte inaugural de l'exposició va

BÀRBARA SEDÓ

■ **Les biblioteques de la UAB ocupen el tercer lloc en el rànding de biblioteques catalanes**

■ **“La col·lecció reflecteix l’activitat intel·lectual a la nostra universitat”**

■ **“Pel que fa a la grandària de les nostres col·leccions bibliogràfiques ja som a la primera divisió europea”**

destacar: “En el context europeu aquesta col·lecció té una dimensió destacable. Ja podem dir que, pel que fa al tamany de les nostres col·leccions bibliogràfiques, ja som a la primera divisió europea”.

Les biblioteques de la UAB, més que un milió de llibres
Gómez Escofet, però, va voler parlar, a més a més de l’extensió numèrica del fons documental, de la qualitat de la col·lecció. Amb sinceritat i humilitat, va recordar: “Com és natural, la nostra és una col·lecció desigual. Forta o molt forta en uns aspectes o matèries, fluixa en d’altres i gairebé testimonial en determinats camps del saber”. El director del Servei bibliotecari va justificar les seves declaracions afegint que: “La col·lecció

reflecteix l’activitat intel·lectual a la nostra Universitat, i aquesta, com a totes les universitats del món, és desigual”.

Però no seria del tot cert assegurar que el Servei de Biblioteques de la UAB, que consta de set biblioteques al campus de Bellaterra, una al de Sabadell i quatre a les unitats docents en conveni amb els hospitals, compta només amb un fons documental d’un milió de llibres. Com el mateix Joan Ramon Gómez va declarar: “La UAB no té només 1 milió de llibres. En té molts més. D’entrada, la nostra col·lecció està formada pels tres milions de títols i sis milions de documents de les biblioteques del Consorci de Biblioteques Universitàries de Catalunya. I també posem a l’abast dels nostres usuaris

Logotip de l’exposició ‘1 Milió de Llibres a la UAB’ davant d’alguns exemplars de la col·lecció.

el conjunt documental de les biblioteques del món, en suport convencional o digital. Per tant, que quedi clar que no només hem de parlar de documents de la nostra propietat, sinó d’allò que som capaços de fer a mans dels nostres usuaris”.

Com ja apuntava el director del Servei de Biblioteques de la UAB, el nostre servei bibliotecari és membre del Consorci de Biblioteques Universitàries de Catalunya (CBUC) i de la Red de Bibliotecas Universitarias (Rebiun). A més a més, disposa de la Certificació de Qualitat ISO 9001:2000 i del Certificat de Qualitat de Serveis Bibliotecaris ANECA ■

**Pau Navarra
Bàrbara Sedó**

50 Mencions de **Qualitat** pels doctorats

La Universitat Autònoma de Barcelona aconsegueix les 50 Mencions de Qualitat pels programes de doctorat impartits a l'Escola de Postgraus del campus universitari.

CLARA ROMEGUERA

Aquest reconeixement és fruit de l'avaluació efectuada per la Agencia Nacional de Evaluación de la Calidad y Acreditación i té per objectiu garantir la qualitat dels estudis i la seva adequació a les exigències derivades de la implantació de l'Espai Europeu d'Educació Superior.

La UAB és un referent a nivell nacional en doctorats, i aquest any reafirma la seva posició amb l'assignació de tres Mencions de Qualitat més respecte l'any anterior i amb la coordinació de 35 de la totalitat de programes de doctorat amb Menció de Qualitat.

En la convocatòria d'enguany la UAB ha aconseguit la renovació del 100% dels programes que en cursos anteriors van obtenir la distinció (47) i, a més, ha vist com els programes

de Llengua i Cultura Romàniques, Relacions Internacionals i Integració Europea i Història Contemporània obtenien la menció per primera vegada.

Un reconeixement de prestigi

Amb 3.307 estudiants matriculats en els més de 90 programes de doctorat, la UAB celebra aquesta distinció després de tot el treball realitzat per complir tot una sèrie de requisits establerts pel Ministerio de Educación i Ciencia. Aquestes mencions competeixen a nivell estatal, per tant ens podem fer una idea del prestigi que representa per a la Universitat, que a més veu incrementat el nombre de matrícules de persones que vénen de l'estranger a estudiar.

L'Escola de Postgrau veu incrementades les Mencions de Qualitat pels doctorats.

L'accés a les places de doctorat requereix, en primer lloc, el títol de llicenciat, arquitecte o enginyer, i després, segons l'expedient acadèmic, s'avalua la decisió del departament encarregat del programa d'admissió.

Els estudis de Doctorat complementen les llicenciatures realitzades anteriorment amb l'especialització en un camp científic, tècnic o artístic determinat gràcies a la formació en les tècniques d'investigació que reben. Per tant una Menció de Qualitat garanteix uns estudis d'especialització i formació en investigació d'alt nivell, fet que reverteix positivament a la Universitat, l'alumnat i al país ■

Clara Romaguera

El passat 26 d'abril es va celebrar en la UAB l'acte d'investidura com a doctor Honoris Causa del historiador Nicolás Sánchez-Albornoz i Aboín. En la celebració, el seu padrí de doctorat, Jordi Maluquer, va explicar la trajectòria biogràfica i acadèmica de l'historiador. Per la seua part, l'homenejat Sánchez-Albornoz va donar una lliçó magistral sobre els informes consulars i la importància per al seu estudi, des de l'exili, sobre l'economia espanyola del XIX.

Nicolás Sánchez-Albornoz, historiador i doctor *honoris causa* per la UAB

Sánchez-Albornoz: “La universitat franquista era mediocre”

El professor Nicolás Sánchez-Albornoz és un prestigiós especialista en història econòmica de l'Espanya del segle XIX i en història demogràfica d'Amèrica Llatina, temes sobre els quals té gran quantitat d'assatjos publicats, tant en anglès com en espanyol.

Quina relació té amb la UAB?
Vaig tornar a Espanya, del meu exili, en abril de 1976 i, al mes següent, em van convidar a venir a Barcelona on vaig estar

impartint unes xerrades. Aquest va ser el meu primer contacte, però després també he vingut en alguna ocasió, farà uns dos anys, a donar una conferència i, la veritat, sempre m'he sentit molt a gust dins de la Universitat. A més, sóc un gran admirador del campus, perquè crec que és un lloc que moltes universitats deuen envejar.

Vostè, que va viure l'exili, va ser víctima dels camps de concentració franquistes, i és, a més,

Sánchez-Albornoz al seu hotel durant l'entrevista.

fill d'un importantíssim polític republicà... La seua vida personal ha sigut la motivació que l'ha portat a estudiar la història tan profundament?

D'alguna manera sí. Per un costat, la història m'atreia per raons familiars, però, per una altra banda, la decisió va ser meua. El meu pare era historiador i encara que va intentar que jo no estudiés història, ell estava exiliat en Argentina i jo vivia a Madrid, amb uns familiars, aleshores la seua capacitat d'influir per evitar que fes història va tenir

■
“Sóc un admirador del campus de la UAB. És un lloc que moltes universitats deuen d'envejar”

■
“Des de que em van assignar la condemna vaig estar donant-li voltes per veure com em podia lliurar”

■
“En el 45 i 46 [...] s'esperava que el franquisme podia durar poc”

poc efecte. Però en el què més ha influenciat la meua vida personal és en l'elecció de la temàtica en la qual em vaig especialitzar. El primer tema que vaig estudiar a fons va ser la història econòmica de l'Espanya contemporània. A l'exili, jo em preguntava què era Espanya i perquè havia arribat on havia arribat, i això em va portar a triar la història econòmica del XIX. Per una altra banda, viure l'exili i ensenyar en universitats llatinoamericanes i, sobretot nord-americanes, m'ha portat a interessar-me per la història d'Amèrica llatina. Així que en aquest dos camps, que són la meua especialitat, el canvi d'un lloc a un altre m'ha influenciat.

Com va viure el seu pas per la universitat en els primers temps de la dictadura franquista?
 Ho vaig viure malament. Per a mi és un record molt dolent, per-

Investit doctor honoris causa per la UAB.

què era la universitat de principis dels anys quaranta. La universitat franquista va passar per unes etapes, i la de postguerra, que em va tocar viure a mi, fou la més dura. Va ser la de les repressions, persecucions, expulsions, la depuració, tant entre professors com entre alumnes... Era una universitat mediocre.

Quedava alguna cosa positiva en la universitat d'aquella època?

La universitat de la República estava relativament propera i sabíem el que era la universitat espanyola, abans de la guerra, i ens constava l'existència de professors d'aquesta etapa que estaven a l'estranger, en el meu cas amb major raó, ja que el meu pare havia estat professor universitari i es trobava en el exili. Per tant, teníem un punt de comparació entre una situació molt mediocre i una situació

anterior que era molt superior i que, pot ser, idealitzàvem. Però veiem aquest desfasament que és el que ens portà, a alguns de nosaltres, a tractar d'influenciar o de modificar aquesta situació. És quan, alguns estudiant anti-feixistes, intentarem reorganitzar la Federació Universitària Escolar (FUE). El 45 i el 46 era un moment en el què s'esperava, i hi havia bastants indicis, ja que fou el fi de la Segona Guerra Mundial, que el franquisme duraria poc. Però les circumstàncies van fer que perdurara més, i aleshores, ens va tocar anar a la presó a alguns... i, clar, per això jo no puc guardar un bon record d'aquella època.

És sabut que va escapar del camp de concentració de Cuelgamuros. Com es va produir aquella situació?

Ens van sotmetre a consell de

Tres exilis i un retorn

Sánchez-Albornoz, fill de Claudio Sánchez-Albornoz (ministre i president de la II República a l'exili), va néixer en Madrid el 1926. És professor emèrit de la New York University. La seva activitat acadèmica la ha realitzat, bàsicament, a l'Argentina i EEUU a causa dels successius exilis que ha viscut. El primer en 1939, després va tornar a Espanya en el 1947. També va haver d'exiliar-se de l'Argentina, després d'un alçament militar, i va ser aleshores quan es va incorporar a la Universitat de Nova York. A partir de 1976, va tornar periòdicament a Espanya, on ha fixat la seva residència durant els últims catorze anys. Va ser el primer director de l'Institut Cervantes. També va participar en la fundació de l'editorial Ruedo Ibérico. Perteneix a les acadèmies portuguesa i argentina de la Història i és membre de la Real Acadèmia Espanyola de la Història.

guerra, que era el normal en aquella època, i que ja diu prou de com era de monstruós el sistema, ja que uns estudiants que simplement feien propaganda contra el règim i que a més reclamaven un canvi de la universitat van estar sotmesos a consell de guerra. Però, a més, el cas nostre va ser encara més anòmal. El fiscal ens va demanar un sèrie d'anys de condemna, en el meu cas tres anys, i quan es va celebrar el consell de guerra totes les penes foren molt superiors al que s'havia demanat. Això, és molt poc comú, ja que normalment, els tribunals rebaixen les penes que demanda el fiscal. En aquest cas, a mi em van posar el doble, però va haver un company al que van condemnar a una pena sis vegades superior a la sol·licitada pel fiscal. Llavors, vaig decidir que faria qualsevol cosa per no complir tots aquestos anys.

"La legislació d'aquestos últims anys és una expansió del què va començar i es va interrompre per la guerra civil", diu Sánchez-Albornoz.

Com va aconseguir escapar?

Des de que dictaren la sentència vaig estar donant-li voltes per veure com podria deslliurar-me'n. Així que vaig participar en un intent de projecte de fuga des de la presó, però va fracassar i em van traslladar a Cuelgamuros, que era un camp de concentració, i allí vaig estar un poc més de temps. Vaig intentar posar-me en contacte amb els companys de la FUE que estaven a París i ells ho van organitzar tot. El problema no era escapar-se del camp de concentració, sinó circular per l'interior d'Espanya i sortir del país. En aquella època va haver altres fugues, no moltes, organitzades per partits polítics, o sindicats, que sempre són organitzacions molt nombroses dins de les quals sol haver confidents. Per exemple, dos mesos abans que Manuel Lamana i jo fugírem de Cuelgamuros, va

haver una fuga cèlebre, la del penal d'Ocaña, de la CNT, i tanmateix els van pescar, perquè es veu que va haver alguna delació. La nostra fuga la va organitzar un grup intel·ligent, però molt reduït, cosa que ens evitava trobar-nos amb cap delator i això va fer que la nostra sortís bé i, per suposat, també vam tenir molta sort, perquè igualment podria haver sortit malament.

Com valora la transició a l'actual democràcia? Està tancada o fa falta una segona transició per a trencar definitivament amb les restes del legat franquista?

Crec que està pendent un reconeixement de tot un sector de la societat espanyola que va patir el règim de Franco que no s'ha fet fins ara. Per una altra banda, el que sí pareix bastant absurd és que el sistema actual tinga un origen ambigu. M'explique,

teòricament és una democràcia, que té una constitució i totes unes lleis... és a dir, que té unes arrels democràtiques. Però hi ha una segona font de legislació que prové del franquisme, que és una font no democràtica. Això és una paradoxa, perquè tenim una font legislativa plenament democràtica amb una herència legislativa no democràtica. I, clar, es donen situacions absurdes com l'existència d'un mausoleu, en plena democràcia, a un senyor que fou el destructor de la república d'Espanya. I això no ocorre en cap altre país europeu.

I sobre crims de guerra, s'haguessin pogut fer judicis?

Això és una cosa que ja ha passat. A més, a qué comporta fer un judici de cents de crims de guerra que es van produir, sobretot, a principis dels 40? Això ja queda molt lluny. Però sí que és molt important el reconeixement de que hi va haver víctimes, explicar-los dins de la Història d'Espanya, el paper que tingueren i el reconeixement, per una altra banda, d'altres senyors que foren els que afrontaren la democràcia. Això és una ambigüitat que s'ha de resoldre.

Com veu a la joventut actual? Creu que els joves viuen ara la història i la política amb tanta passió com en altres temps o és de l'opinió que s'han acomodats i es desenten de d'aquests temes? Hi ha coses que són naturals. A nosaltres ens va tocar viure uns temps molt agitats, però no fou per voluntat pròpia, sinó que se'ns van imposar. En aquest sentit crec que la menor implicació política per part de la joventut actual està molt bé, perquè vol

dir que el país està funcionant, però sí que és cert que estaria bé una major preocupació intel·lectual i que es valoren més el sistema democràtic. El problema és que percebem l'ambigüitat d'una legislació democràtica plena com a herència d'una etapa no democràtica i això crea confusions en la gent. Es deuria tenir una idea més nítida i amb ella es trobarien raons per a una major participació.

Ara, als 75 anys de la proclamació de la República, l'històric 14 d'abril de 1931. Com valora aquell intent d'establir un règim democràtic a Espanya?

Ha estat fonamental i en el fons el que s'està fent en els últims trenta anys és tornar a reivindicar la proposta que es va fer durant tot aquell temps. La legislació d'aquests últims anys és una expansió del que va començar i

Explicant la seva experiència durant la guerra civil.

es va interrompre amb la guerra civil. Per això, la pròpia constitució actual no és igual que la del 1931, però incorpora una gran quantitat de propostes de la constitució republicana, com ara, la preocupació per l'educació, els temes socials, les relacions entre regions... Són qüestions que es van plantejar durant la República i que s'han tornat a plantejar quan s'han donat les condicions democràtiques per fer-ho.

Com historiador, cap on creu que es dirigeix l'Estat espanyol?

L'Espanya actual camina cap a una integració plena en Europa, per això crec que el problema és cap a on camina Europa perquè Espanya, per ella mateixa, no va a definir el seu futur. Espanya definirà el seu futur en la mesura en que forme part d'Europa ■

Laura Pitarch

Aquest curs 2006-07 la Universitat Autònoma de Barcelona ha organitzat una sèrie d'activitats i conferències dedicades a estudiar i aprofundir en les bases de la teoria moderna de l'evolució fixades pel científic britànic Charles Darwin.

ació musical amb fusió de ritmes africans i *funk*.

Els cicles d'activitats programats per a l'Any de l'Evolució s'organitzen en dos apartats: les activitats acadèmiques i les culturals. La participació en les diferents conferències, taules rodones o jornades és gratuïta i oberta a tothom.

Les interpretacions de les teories de Darwin

Malgrat la gran tasca realitzada pel científic britànic, les teories de Darwin sovint s'han vist esquitxades i marginades per les diverses interpretacions socials que se'ls ha donat al llarg de la història. En la seva època, es van fonamentar en la natura les organitzacions i les diferències socials. Però, sobretot, fou a finals del segle XIX i durant tot el XX quan les interpretacions del darwinisme han proliferat. Hitler ja va utilitzar idees de Nietzsche d'arrel darwiniana per fomentar el seu discurs xenòfob sobre l'excel·lència de la raça ària. Als EUA, bressol de l'individualisme més competitiu, es valora la llibertat, la desigualtat i el triomf del més fort, pensament que prové de l'argument de lluita per la supervivència de Darwin. Per altra banda, Karl Marx, en les seves teories sobre l'evolució social, explicava que la transformació de la societat s'aconsegueix mitjançant la lluita, com en l'evolució biològica.

No obstant això, mai hem de perdre de vista que les interpretacions no van més enllà, perquè són només això, simples interpretacions. A més, avui dia, malgrat que les teories darwinianes no són aplicables a nivell social per determinar la classe social o les aptituds de les persones, som conscients que aquestes han estat de vital importància als dos darrers segles per al desenvolupament de la ciència ■

Laura Pitarch

L'any de l'evolució

El nou curs que s'ha encetat a l'Autònoma ha comptat amb un nou centre: la Facultat de Biociències, situada en l'edifici de Ciències de la Universitat. És per això que l'equip de govern de la UAB ha decidit dedicar l'any temàtic a l'evolució.

A més, l'any 2007 es commemora el cent vint-i-cinc aniversari de la mort de Charles Darwin, un personatge de rellevant importància en la història de la ciència. Amb el seu concepte de desenvolupament de totes les formes de vida a través del procés de la selecció natural, Darwin va revolucionar el pensament de la seva època i va tenir una influència crucial sobre les ciències de la vida i la terra i sobre el pensament modern en general. Des del curs 2002-03, la UAB cada any organitza diferents activitats al voltant d'un tema en concret per poder estudiar-lo més

El professor Antonio Fontdevila va fer la lliçó magistral.

a fons i, així, tractar totes les seves vessants. L'objectiu d'aquests actes és clarament divulgatiu, per tal que la comunitat universitària prengui consciència de diversos temes d'interès general.

Inauguració

A l'acte d'inauguració del curs acadèmic, celebrat el passat 22 de setembre, el professor Antonio Fontdevila, catedràtic de Genètica de la UAB, va oferir una lliçó magistral sobre el procés per reconstruir la base darwinista de l'evolució. Així doncs, coincidint amb l'acte d'obertura del curs, i amb la conferència del professor Fontdevila, es va donar per iniciat l'any dedicat a l'evolució i el cicle d'activitats programades.

Després de la xerrada els assistents van festejar l'inici de curs amb l'actuació musical del grup Qbamba, que va oferir una actu-

LAIA CORBELLÀ

Començar una nova etapa

La universitat és una etapa molt esperada pels joves estudiants. La majoria d'ells arriben al campus la segona setmana de setembre sense conèixer ningú, amb l'expectativa d'assolir uns coneixements i gaudir del *mite* universitari. És per això que els primers dies de presentacions són importants per facilitar una bona adaptació al nou entorn.

La Universitat Autònoma de Barcelona ofereix més de 52 carreres, entre enginyeries, diplomatures i llicenciatures. Cada una d'elles acull els nous alumnes de primer curs en base a un criteri diferent per tal de facilitar-los la incorporació al nou entorn.

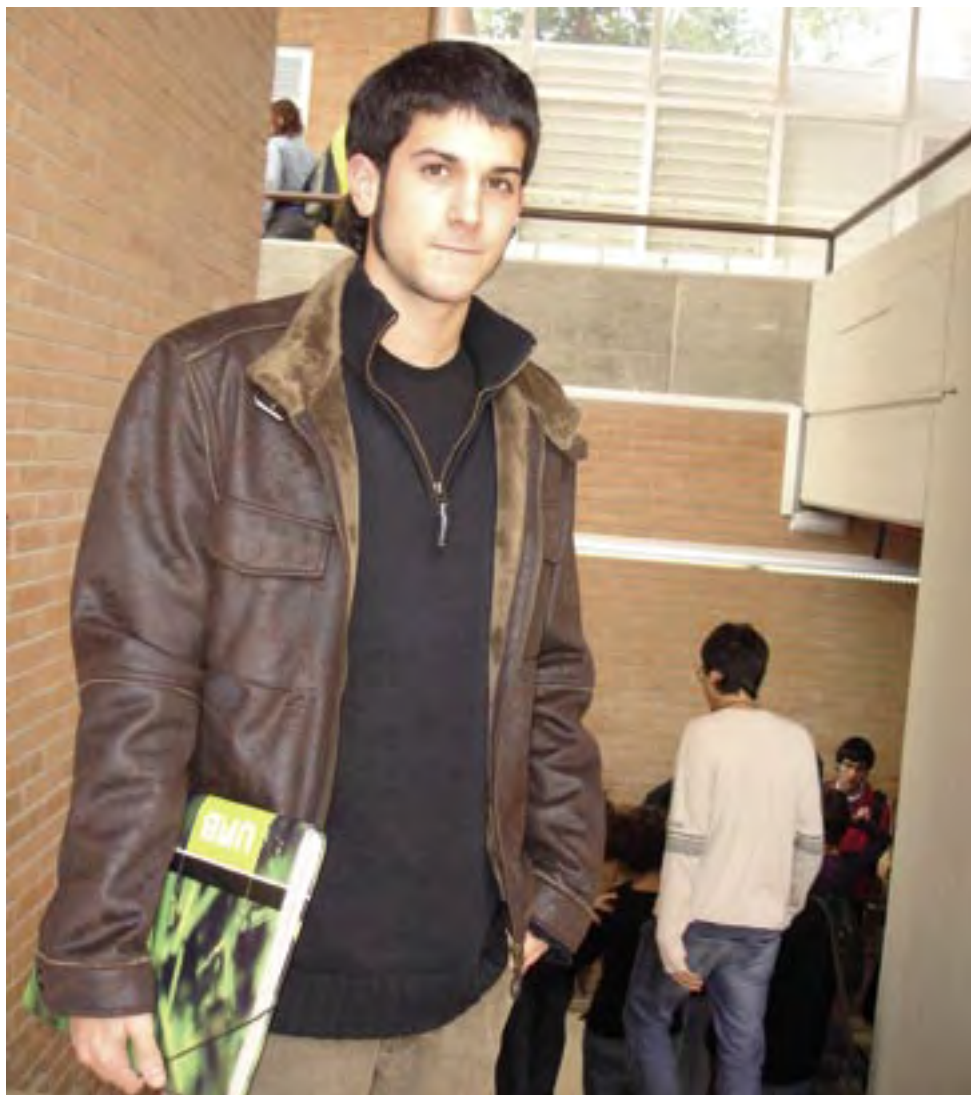
A la facultat de Ciències de la Comunicació el mètode utilitzat són unes xerrades introductòries que es duen a terme els tres dies previs a l'inici de les classes. Aquestes ajuden els alumnes nous a aprendre les primeres nocions sobre la Facultat i les seves carreres.

Víctor Moliner té 17 anys i és alumne de primer de periodisme. Segons ell, les jornades de pre-

sentació del curs universitari a través de xerrades de professors no li van semblar "gran cosa" perquè, segons explica, tothom anava "una mica perdut" i només es preocupava de trobar un grup on integrar-se el més ràpidament possible. Tot i això, Víctor no nega que alguna de les xerrades fos interessant, tot i que a d'altres directament no hi va assistir.

Per a Víctor el sistema que s'utilitza a la seva facultat per integrar els alumnes li sembla correcte, però no la forma de dur-lo a terme. "Les xerrades, en general, eren poc interessants i la majoria no teníem ganes de prendre apunts el primer dia, i menys en

Montse Santiago i les seves amigues aprofiten les hores entre classes per passejar per la plaça de la facultat.

ANNA MARTÍ

una sala plena de gent i amb una calor asfixiant”, constata.

A la Facultat de Ciències, per contra, els alumnes de primer tan sols van rebre una xerrada al juliol i una altra al setembre. Loris Fernández de Castro, de 18 anys, cursa primer de Biologia i per a ell tenir poca informació no li va suposar cap problema, ja que va decidir conèixer la Facultat i el campus pel seu compte.

Un altre mètode

A diferència de les anteriors, la Facultat de Ciències de l'Educació aplica un sistema de cara als nous que consisteix en un període d'adaptació a llarg termini. Per tal de descondensar l'allau d'informació a la que estan sotmesos els joves durant els primers dies com a universitaris,

cada mes es duu a terme una xerrada informativa. En aquestes es parla sobre els serveis que ofereix la Facultat i el campus en general.

Montse Santiago i les seves amigues han començat aquest any, amb 18 anys, la carrera d'Educació Especial i han arribat a una universitat on no coneixen ningú més.

“Sense indicadors vas molt perdut i és difícil trobar l'aula”, explica Sandra Pagès, companya de Montse. Per aquestes alumnes de primer, una xerrada cada mes té avantatges i inconvenients. D'una banda, aquest sistema ajuda als estudiants a no col·lapsar-se els primers dies d'universitat, però de l'altra, els manquen les indicacions bàsiques.

Montse cada matí agafa els Ferrocarrils de la Generalitat de

Víctor Moliner a punt d'entrar a classe de Redacció Periodística.

Catalunya (FGC) amb Emma Cid, una altra alumna de primer d'Educació Especial. Les dues s'han de llevar molt d'hora ja que viuen a Barcelona i Badalona, respectivament. Per elles, un dels canvis més significatius de venir a la Universitat és no tenir el centre docent a cinc minuts de casa, sinó a més d'una hora de camí. Montse i les seves amigues coincideixen en el fet que el campus va ser un dels motius que els va portar a escollir l'Autònoma.

Loris Fernández de Castro viu a Barcelona i també utilitza els FGC per arribar a l'Autònoma cada dia. Va escollir aquesta Universitat per diverses raons: el seu germà gran també estudia aquí, i l'ambient i les festes de l'Autònoma van ser un bon reclam.

Avantatges i inconvenients

Víctor Moliner és de Banyoles, però durant el curs universitari comparteix pis amb quatre estudiants més al centre de Barcelona, i per això utilitza el transport públic per arribar a la facultat. Va escollir l'Autònoma perquè, segons ell, era l'única opció de cursar Periodisme en una universitat pública. Pel que fa al campus encara el coneix poc, però li agrada: “És un lloc ampli, agradable i relativament tranquil on m'hi sento a gust”.

Víctor comenta que ha notat molta diferència entre el batxillerat i la universitat, sobretot amb el professorat. “Gaudeixen molt més de la seva feina, parlen amb molta més autoritat i convicció i et tracten com a una persona molt més madura”, comenta.

Pel que fa al contacte amb el professorat afirma que en els dos casos –al batxillerat i a la Universitat–, els professors són “força” accessibles, i que tot depèn de les ganes que tingui l'alumne d'accedir a ells en cada cas.

Loris, per contra, creu que estudiar a la Universitat també té

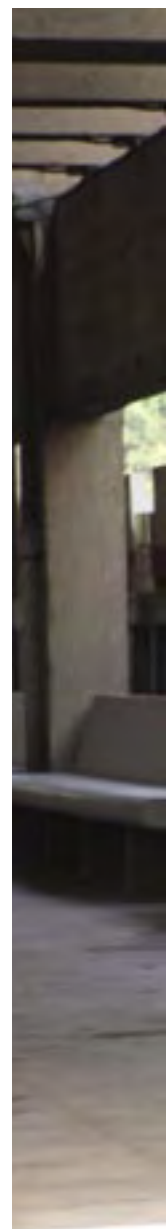
■
“El campus és un lloc ampli, agradable i relativament tranquil on m’hi sento a gust”

■
“A classe som molts però no sempre venim tots, a la *uni* tothom demana els apunts”

■
Una bona proposta seria la mescla dels diversos sistemes d’adaptació

NÚRIA CALDÉS

inconvenients; un d’ells és la poca relació entre professor i alumne. Ell recorda com els seus professors de l’institut el van veure créixer, mentre que els d’aquest any amb prou feines saben el seu nom. “El que m’agrada d’aquí és el nivell dels professors, bé, d’alguns –afegeix rient–. Es nota que saben del que parlen”, comenta.

Formació i diversió

La facultat de Ciències de l’Educació es diferencia de la majoria perquè manté classes amb pocs alumnes, com a l’institut, i això permet un major apropament amb

el personal docent. Laia Laborda, estudiant de primer curs, explica: “M’agrada que els professors sàpiguen com em dic, com em passava abans”.

Un altre punt en comú el comenta Víctor Moliner, estudiant de primer de Periodisme. Segons ell, els professors continuen havent de manifestar la seva autoritat perquè “certes persones” no interrompin el seguiment de la classe. A Víctor aquest fet li molesta especialment: “Haig de fer dues hores de trajecte cada dia i no m’agrada que em dificultin les classes”.

Les 10 lleis de l’estudiant universitari

1. No importa l’hora d’inici de la primera classe, sempre arribaràs cinc minuts tard.
2. Si eres intel·ligent a l’escola, mal auguri.
3. Gran part de l’educació s’adquireix fora de les aules.
4. Et pots saber tota la matèria, però t’anirà malament l’examen.
5. Pots no haver estudiat i treure un set a l’examen.
6. No importa tot el que vas prometre al sortir de l’escola, aniràs a les festes de la Universitat encara que siguin a la setmana d’exàmens.
7. Sempre prometràs que el pròxim semestre estudiaràs més i sortiràs menys de festa.
8. Canviaràs completament i no te n’adonaràs.
9. No veuràs l’hora d’acabar la Universitat.
10. Quan s’acabi te n’adonaràs que va ser la millor època de la teva vida.

Tant Loris com Víctor coincideixen en dir que el canvi més gran en arribar a la Universitat és compartir aula amb molts més alumnes. En el cas de Periodisme i de Biologia són 80 estudiants per classe i això dificulta la relació amb tot el grup.

“Som molts però no sempre venim tots, a la *uni* tothom demana els apunts”, comenta Loris, que passa força estones al bar.

De fet, els estudiants no només vénen a la Universitat per formar-se professionalment, sinó per viure noves experiències i divertir-se. Un dels mites entre

els alumnes són les festes universitàries dels dijous. Loris ja ha viscut algunes d'aquestes nits: “Pocs dies després de començar el curs, ja vam fer el primer sopar de classe. L'endemà molta gent va fer campana”.

Les festes i les classes

Pels estudiants de primer curs d'Universitat, sortir els dijous és una manera d'evadir-se i sortir de la rutina de la setmana. Tot i això, no tots els alumnes estan disposats a perdre hores de classe a canvi d'una festa. Montse Santiago i les seves amigues

A la pàgina de l'esquerra, Loris Fernández de Castro, que estudia primer curs de Biologia. Els estudiants no només vénen a la Universitat per formar-se, sinó per viure noves experiències i divertir-se.

d'Educació Especial, tenen classe tots els divendres a primera hora i, per això, deixen en segon terme l'opció de sortir els dijous a la nit.

Altres alumnes de primer, com Víctor Moliner, es plantegen la possibilitat de sortir de festa, però de forma més esporàdica. En el seu cas, la popular Festa de l'Autònoma ha estat la seva primera prova de foc. “Em dono molta més llibertat per sortir de festa quan em ve de gust i adaptar els horaris a les meves conveniències, sempre mantenint la responsabilitat que em pertoca com a estudiant”, opina.

Així doncs, a la UAB arriben cada any nous estudiants de primer i cada facultat té el seu sistema propi d'adaptació. Ciències, Ciències de l'Educació i Ciències de la Comunicació entren mètodes

diferents que faciliten l'entrada al campus dels nous alumnes.

Una bona proposta seria la mescla dels diversos sistemes. D'una banda són necessàries les xerrades introductòries durant els primers dies d'Universitat, com en el cas de les facultats de Ciències i Ciències de la Comunicació; però el mètode d'una xerrada al mes, com es fa a la Facultat de Ciències de l'Educació, també ajuda els estudiants a incorporar mica en mica els nous coneixements ■

**Núria Caldés
Anna Martí
Laia Corbella**

Campus UAB: **diverses realitats,** l'una al costat de l'altra

La Universitat Autònoma de Barcelona es troba principalment en un gran campus situat a Bellaterra, al Vallès Occidental. Milers d'estudiants omplen les aules de 12 facultats que sumen fins a 78 carreres. La majoria d'estudiants, però, coneixen una petita part de la Universitat: la seva facultat i potser alguna del voltant, el seu bar i la seva biblioteca. Com és la resta del Campus? Anem a descobrir-ho.

Lletres es troba dalt d'un turó a mà esquerra de la plaça Cívica una vegada baixem del ferrocarril. Per arribar-hi cal enfilarse un camí sense asfaltar. Tot i que aquesta zona es coneix amb el nom de *lletres*, s'hi estudien una gran diversitat de carreres. Hi podem trobar dues grans facultats: la de Filosofia i Lletres i la d'Educació.

A la Facultat d'Educació s'hi estudia Pedagogia, les diferents vessants de Magisteri, Educació Social i Psicopedagogia. En aquesta Facultat hi ha una cosa que tots tenen molt clara: hi ha més noies. També es diu que no acostuma a ser gent gaire aplicada, i que en general hi ha

una mica de tot, sobretot gent *normal* amb texans i samarreta. L'Aina estudia magisteri musical, i aquesta és la seva opinió: "A Lletres són gent que viu molt la vida, hi ha molt de rotllo de cau, de voluntariat, és gent activa que fa coses i es mou. És clar que hi ha de tot, però jo diria que són uns *cumbas*. Educació Infantil és potser la carrera on he detectat una mica més de *pijes*".

Fa sol, i en trobem molts a la gespa, tocant la guitarra, jugant a cartes o prenent el sol. En Manel estudia llengua estrangera i assegura que a Educació hi ha més noies arreglades i amb bossa, i que aquesta bossa es canvia per una motxilla quan

■ **Diguem què estudies i et diré com ets**

■ **Els de Ciències tenen fama de tirats i els de Comunicació de 'fashions'**

■ **Alguns estan més apartats de la resta: veterinaris, metges i enginyers**

■ **L'assemblea de Polítiques és molt activa, mentre que a la de Dret els hi falta gent**

vas cap a Història. “Els d’Història són més *cocos*, però també estan més conscienciats políticament, mentre que aquí som més despreocupats”, explica. La carrera d’Història s’estudia a la facultat veïna d’Educació, la de Filosofia i Lletres, juntament amb les carreres de Filosofia, totes les filologies, Geografia, Història de l’art i Antropologia. En Borja estudia Història i creu que la seva és una carrera amb molt contingut polític i amb una forta conscienciació social: “El pensament és d’esquerres, majoritàriament, i els de Filosofia són un món a part. L’ambient és molt bo, sobretot al bar, on podràs trobar tota la facultat en pes.”

La UAB és com una petita ciutat on la majoria coneix el que té més a prop.

Cap a Ciències

Per arribar a la facultat de ciències cal caminar una mica, es troba a tocar del Servei d’Activitat Física (SAF). És una de les facultats més grans i s’hi estudien una gran quantitat de carreres: Biologia, Bioquímica, Biotecnologia, Ciències Ambientals, Física, Matemàtiques, Química, Estadística i Geologia.

Allà també ens diuen que hi ha grans diferències depenent de la carrera. La Marta, que estudia Biotecnologia, ho té molt clar: “A Ambientals són els més *tirats* de tots. A Biotecnologia estem barrejats, hi ha *tirats*, *pijos*, també hi ha algun *quillo*, i els de Física i Química són una mica més

freakys i estudiosos”. En Pol fa Biologia i diu que a la seva carrera són oberts, que hi ha gent més aviat despreocupada. També diu que els d’Ambientals es passen el dia a la gespa, els de Biotecnologia no hi van per no tacar-se, i que els de Física i Química són uns *cervellets*.

El bar està ple, a dins i a la terrassa. La Yolanda, una cambrera, assegura que sempre es així: “Hi ha gent de tota classe, però el que més abunda són *tiradillos*, no hi ha gaires *pijos*. Jo diria que la majoria són hippies, i tots són molt educats, nets i gens problemàtics, són molt macos!”, explica. Pel que fa als sexes, sembla que la cosa està força equilibrada. Per la

seva banda la Maira, que estudia Física i Bioquímica, accepta que a les seves carreres hi ha molts personatges, “gent rara”. També diu que els de Física no fan tanta vida a la gespa, són més estudiosos i un cop acaben les classes se’n van cap a casa directament. L’Eudald, químic, diu que el que més hi ha a la seva facultat són *xolos* i *pijes*, “A Ciències cada carrera està molt diferenciada, encara que estiguem allà mateix”, assegura.

A la plaça ‘Cínica’

La Facultat de Polítiques és petita i gris, es podria dir que ben bé són dos passadissos. Un fet força destacable és que els estudiants de Polítiques i Sociologia no tenen bar. Els anem a buscar a la gespa i al bar de la plaça Cívica

(o com molts d’ells diuen, *la Cínica*). La Clara fa Sociologia i diu que és la facultat on hi ha més moguda, la gent és bastant alternativa vestint i, l’ambient, força despreocupat. La Núria, que fa la mateixa carrera, afegeix que malgrat haver-hi grups d’amics la gent va molt al seu aire, i que són una mica individualistes: “Per exemple, segur que no fem sopar de classe ni viatge de fi de curs. Són oberts, però cadascú va a *la seva bola*.” Polítiques es caracteritza per tenir una de les assemblees més actives.

A la última

Els de Comunicació, si vénen de la sortida del ferrocarril, giren a la dreta quan arriben a la Cívica. La manera més ràpida d’arribar

Els estudiants aprofiten gairebé qualsevol lloc per xerrar o estudiar.

a la seva facultat és passar per la Hemeroteca General, on hi ha un ascensor que deixa directament a la porta de la facultat on s’estudien les carreres de Periodisme, Comunicació Audiovisual, Publicitat i Relacions Públiques i Documentació. L’Eduard, futur periodista, assegura que són els *fashions* de l’Autònoma: “Són uns *modernos*. Les noies van amb pantalons de *pitillo*, samarreta de *topos* i ulleres de sol grosses, i el típic noi de Comunicació aniria amb americana de pana i xapes”. En el què sí coincideixen molts és en destacar la diferència entre matí i tarda. “La gent que fa classe al matí es pren massa seriosament la carrera i a la tarda es respira més tranquil·litat”, ens diu l’Eduard. La Laura, que també fa Periodisme, creu que els

gent és d'estudiar molt, que fan vida a la facultat perquè tenen classe o pràctiques matí i tarda i que estan força apartats de la resta de campus: "Vivim quasi a la Facultat, però sí que estem una mica apartats dels altres... no ens assabentem ni de les vagues que hi ha, a vegades!".

Els enginyers també es troben a un dels llocs més apartats del campus, quasi tocant a l'autopista AP-7. La Facultat d'Enginyeria és un conjunt d'edificis on s'estudien les diferents enginyeries. L'Àlex estudia Informàtica aquí, a la Escola Tècnica Superior d'Enginyeria (ETSE). "Què es pot dir d'ella a part de que ningú sap on és?", es pregunta. Diu que allà la majoria són nois i que van tots a la seva bola, que no hi ha gaire contacte entre les diverses carreres. "N'hi ha que som uns freakys, però no tots".

Diplomàtics

A l'assemblea de la Facultat de Dret en Jesús i l'Òscar estan desesperats: no hi ha gent. Estan d'acord en que la gent s'escapja, que és poc activa i que no fa vida al bar. Creuen que la gent va molt en grups petits i que la majoria són noies, i ben vestides. Tampoc no tenen bar, tan sols un parell de màquines de cafè, però als futurs advocats és difícil trobar-los a la gespa o al bar de la plaça Cívica. En aquesta facultat a més de Dret s'hi estudia Relacions Laborals, Ciències del Treball i Criminologia. El mateix ambient hi ha a la Facultat de Ciències econòmiques i Empresarials, que es pot dir que és un llarg passadís annex a la Facultat de Dret. Tot i ser una facultat força petita s'hi estudien tres carreres: Administració i Direcció d'Empreses (ADE), Empresarials i Economia. En fi, diguem el que estudies i et diré com ets! ■

Montse Casas
Laia Creus

de tarda són gent més gran i que hi ha un ambient "més de bar". Afirmar que es pot veure de tot a la seva Facultat, des de *pijes* a hippies, passant per gent gran. La Míriam, que fa Publicitat, creu que l'estil predominant és l'"alternatiu popero". Per la seva banda, en Javi, estudiant de Comunicació Audiovisual, coincideix en part amb el que diu la Míriam: "La gent té una filosofia de vida molt moderna i alternativa". També pensa que a Comunicació és segueix la moda: "Podem veure pels passadissos tots els colors i models de Converse possibles", ens comenta.

Els aïllats

La Facultat de Veterinària es troba molt apartada de la resta, al darrere de l'estació de ferro-

carril i el Rectorat. La Cristina, veterinària, diu que estan en un altre món, que no tenen gens de contacte amb la resta del campus i que hi ha tot tipus de gent.

La Facultat de Medicina també està aïllada de la resta. Es troba a prop de Comunicació, però la vegetació l'amaga. Tot i això, alguns la coneixen perquè al costat s'hi troben les aules del Servei d'Idiomes Moderns (SIM). És una facultat antiga, de parets blanques i asèptiques, però amb un dels millors bars de tot el campus. La Carla, que fa primer de Medicina, diu que a la seva facultat són molts: "Només a primer som 300, així que hi ha de tot. Gent de tots els estils i gent vestida de totes maneres!". També explica que la

Quan fa bon temps els estudiants es deixen veure per la gespa i les terrasses.

Hivern en forma al SAF

Amb el nou curs, el Servei d'Activitat Física (SAF) amplia el seu programa d'activitats per tal d'oferir als seus socis una proposta esportiva més rica per a posar-se en forma. A més a més, el SAF llança una promoció de benvinguda per als alumnes de primer curs.

Aquesta oferta els permet accedir al complex esportiu de forma gratuïta fins el 30 de novembre, i participar en les diverses activitats que s'hi desenvolupen. D'aquesta manera, els alumnes nouvinguts de la UAB tenen una oportunitat única per a gaudir de les dues piscines cobertes, les cinc pistes de tennis o el rocòdrom exterior completament de franc i, així, conèixer millor el SAF abans de fer-se'n socis.

Activitats dirigides

Les activitats dirigides previstes per a tots els usuaris fins el 23 de

desembre acaparen un ventall d'ofertes esportives al gust de tothom. Des de les ja habituals classes de relaxació, aeròbic o *aiguagim*, entre d'altres, a les sessions d'iniciació al ciclisme en sala o a les bases de l'aeròbic, principals novetats d'aquest curs. Aquestes sessions tenen com a finalitat iniciar als socis en la pràctica d'aquests esports, així com aportar-los els conceptes bàsics referents a aquestes activitats perquè les coneguin millor. Divertir-se i conèixer les capacitats de cadascú són també alguns objectius de les classes.

Usuaris del SAF fent ús de les màquines de la sala de 'fitness'.

Les activitats relacionades amb les tècniques orientals de relaxació o amb la defensa personal continuen tenint molt pes a la nova oferta renovada del SAF. El *tai-txi-txuan* o el ioga, d'una banda, són les opcions més adequades per a aquells que busquen relaxar-se i desconnectar de l'estrès diari. El *taekwondo*, la defensa personal o la *capoeira*, d'una altra, representen tot el contrari: són tres ofertes ben mogudes per als amants dels esports de contacte. Algunes activitats suposen més o menys esforç físic, però en general

■ **Les tècniques de relaxació o la defensa personal continuen tenint molt pes**

■ **El SAF ha planificat cursos monogràfics sobre tennis i la tècnica Pilates**

■ **El Servei d'Activitat Física organitza periòdicament xerrades i conferències de temes relacionats amb l'esport**

requereixen una bona preparació mental per concentrar-se completament en allò que es treballa 1 hora cada sessió.

Cursos monogràfics

Cal destacar també l'oferta dels cursos monogràfics que cada any es proposa als socis. Per al curs 2006-07 el SAF ha preparat cursos d'iniciació i perfeccionament del tennis i un curs bàsic de la tècnica Pilates. En el primer cas, es proposa l'aprenentatge i el perfeccionament de la tècnica i l'estil de joc del tennis, treballant sempre en grups reduïts d'entre 4 i 7 persones. Pel que fa al mètode Pilates, una de les principals apostes per aquest curs, es pretén oferir a l'usuari la possibilitat d'assolir un bon coneixement sobre el propi cos i una bona base per a executar, amb una postura correcta, qualsevol altra sessió d'exercici físic.

Activitats infantils

Però no només els universitaris troben una ampla oferta d'activitats concebuda per satisfer qualsevol tipus d'inquietud esportiva: també els més petits disposen d'activitats amb les que posar-se en forma i, sobretot, divertir-se. Es tracta dels cursos de tennis, bàdminton i natació dirigits als socis d'entre 8 i 15 anys. L'objectiu d'aquests cursos és familiaritzar els nens i joves en la pràctica dels diferents esports, i donar-los les eines necessàries per a practicar-los i potenciar les habilitats que cadascun aporta.

Activitats del dia

Si entre les classes, els treballs i la feina no hi ha temps entre setmana per anar al gimnàs, el SAF proposa als seus socis les activitats del dissabte. Des de les deu del matí fins les dotze del migdia

Assistents a les classes d'aiguagym a la piscina de menor fondària i dimensions del SAF.

del dissabte, es pot assistir a les sessions d'aeròbic de totes les modalitats, tonificació i ciclisme en sala. Aquestes classes, d'uns 50 minuts de durada, pretenen apropar l'esport a aquells que van una miqueta més atrafegats per tal que puguin relaxar-se i alliberar tensions.

Pels que estudien, pels que treballen, pels que els agrada relaxar-se, pels que volen posar-se en forma, pels que busquen diversió... Al SAF hi ha propostes per tots. I això no és tot; periòdicament es fan xerrades i conferències de temes ben diversos. Per estar-ne ben informat es pot consultar el web del Servei d'Activitat Física <http://saf.uab.cat> o bé apropar-se a les seves instal·lacions ■

**Pau Navarra
Bàrbara Sedó**

■ LLIBRES

■ **Leonardo Valencia.**
El libro flotante de Caytran Dölpin.
Funambulista. Madrid, 2006

L'equatorià Leonardo Valencia fa en la seva última novel·la

una reflexió sobre els poders que tenen els llibres per ajudar-nos a saber qui som. La trama, plena de detalls autobiogràfics, atrapa el lector que busca alguna cosa més

que una història bonica. És aquesta una novel·la experimental on lectors i lectores poden continuar reescriuint versions apòcrifes a través del portal www.libroflotante.net.

■ **Martí Marin i Corbera.**
Història del franquisme a Catalunya. Eumo Editorial/Pagès Editors.
Lleida/Vic, 2006

Al sisé títol sobre el franquisme que publica l'historiador Martí Marin trobem una anàlisi de la dictadura franquista a Catalunya remarcant la importància del rebuig al règim per part dels joves.

■ **Félix Hangelini.** *La Devastación. La Imaginación de la bestia.*

La nit del 6 d'Octubre a Barcelona

Joan Costa i Deu

Modest Sabaté i Puig

Edició a cura d'Albert Balcells

■ **El 6 d'octubre.** Edició a cura d'Albert Balcells.
Valls, Cossetania, 2006.

Els periodistes Joan Costa i Deu i Modest Sabaté van escriure, amb un any de diferència, els dos llibres que ara es reediten conjuntament. *La nit del 6 d'Octubre a Barcelona* va aparèixer a Barcelona l'abril del 1935 i *La veritat del 6 d'Octubre* es va publicar poc abans de les eleccions del febrer del 1936 que havien de portar l'amnistia i el restabliment del Govern de Lluís Companys. La conclusió del llibre és que, fora de la resistència des del local del CADCI, no hi va haver gairebé resistència armada contra l'exèrcit. Dels llibres que es publicaren a Catalunya sobre el 6 d'Octubre el 1935, i abans de les eleccions del febrer de 1936, els dos de Costa i Deu i Sabaté són dels pocs, si no els únics, que no tracten de justificar les esquerres.

■ **Fundación Jorge Guillén.**
Valladolid, 2006

L'escriptor cubà afincat a Barcelona Félix Hangelini ens parla de l'amnèsic camí de la

memòria en un poemari on el revolt del vers és tortuós, com l'espera del final de trajecte darrere la propera corba. Recolzat en l'absència de sig-

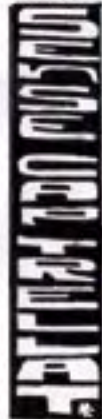
nes ortogràfics que torben el pas i en l'encertada companyia d'Emily Dickinson, el jove Hangelini reconstrueix escenaris on sovint la mort és petja del personatge esbossat. Hangelini, de 29 anys i amb quatre llibres publicats, és professor de Literatura Comparada a la UAB i treballa actualment en una tesi sobre Emily Dickinson. Els seus últims poemes, encara inèdits, es poden llegir a la revista literària online www.lazorrayelcuervo.com.

■ **Josep M. Surís.**
Invertir en I+D. UAB, 2006

El baix volum d'inversions de les empreses espanyoles en I+D és el tema d'aquest llibre, que exposa les característiques d'aquesta inversió i els seus riscos, els factors tecnològics i econòmics que l'estimulen i els motius que ajuden al seu èxit tècnic i comercial tot resumint les aportacions a aspectes com la dimensió de l'empresa, els acords de col·laboració, la rendibilitat de la inversió i el seu finançament.

■ **Tots els professors i professores poden fer-nos arribar les seves novetats per tal de donar-les a conèixer a la comunitat universitària.**

LAURA I ARACELI

■
Martí Marín
Adjunt al
Vicerector
d'Estudiants
i de Cultura

APARCEL GARCIA I MARTINEZ

Un anarquista a l'altra banda de la **barricada**

Des de principis de març, Martí Marín és el nou delegat del rector per als estudiants, càrrec en què substitueix a Mavi Dolç. “Ateses les dificultats per a reemplaçar-la i l'amistat que ens uneix, des de fa anys, amb el vicerector Joan Carbonell, considero que havia d'acceptar el càrrec com a un favor personal”.

Tenint en compte el caràcter àcrata d'en Martí, aquest canvi no ha passat desapercebut. “És un clàssic –comenta entre rialles– com el cas de Tomás Ibáñez, que va ser vicerector d'aquesta Universitat durant una llarga temporada i és, i era, la persona més coneguda de la CGT en el campus”. Aprofundint en les contradiccions d'anarquista, en Martí ja sap què és trobar-se a l'altra banda de la barricada. Es refereix als incidents que es van produir el dia 11 de maig quan, en una cercavila protagonitzada per centenars d'estudiants, alguns van intentar accedir al Rectorat a causa de la vaga general contra el pla de Bolonya. “És clar que

em preocupa que els estudiants s'enfadin, igual que si s'enfadés la meua mare!”. Afirmar que no va ser agradable sentir-se per primera vegada enfrontat a l'organització de les Assemblees. Casualment, en va ser un dels militans i defensors més actius de la dècada de 1980.

Martín va estudiar la carrera d'Història a la UAB l'any 1983. Des d'aleshores, no ha deixat mai d'anar cada dia al campus. Ens comenta que no està saturat de tanta UAB. “Això és com quan, a vegades, algun amic em pregunta perquè he marxat de Sabadell per anar a viure a Barcelona si estic tan a prop... –calla i abaixa els ulls–. Jo sóc molt del meu poble i no em ve de gust moure'm gaire. Viatjar és genial, però com a turista”. Així que no se'n cansa. “Atès que el campus canvia constantment, no saps mai què pot passar”.

Quan en Martí va arribar al campus era, segons ell, repel·lent i setciències. Això sí, es defèn, no semblava que ho fos. “Era

*Martí Marín
al seu despatx
en l'edifici
dels estudiants.*

més o menys sociable, intentava integrar-me a la resta del grup sense considerar-los inferiors, cosa que és molt habitual entre els setciències”. Se'n recorda de més coses: “Les meves notes eren brillants, és cert, però estava ficat en tots els aldarulls que es van produir a Lletres des del moment que vaig arribar. Potser era perquè em volia integrar millor...”, comenta tot rient.

En Martí imparteix classes d'Història, però la Facultat de Filosofia i Lletres sempre ha estat la seva. I en quin curs els estudiants li fan més cas? “Aparentment, els estudiants de primer curs. Semblen estar més pendents del què passa al seu voltant, per això dic aparentment. I continua: “Riuen amb efusió quan els toca riure i creen molt d'enrenou quan s'han de queixar...”. En canvi, els més grans no acostumen a ser tan entusiastes, en general, són més escèptics. “Ja ho veus –acaba dient– a mi m'agraden els nens...” ■

Ander Ruiz

EL POSTGRAU A LA UAB

MÀSTERS, DIPLOMATURES I DOCTORATS 2006-07

	MÀSTERS	DIPLOMATURES DE POSTGRAU	DOCTORAT
COMUNICACIÓ I PERIODISME	19	14	2
CULTURA I HUMANITATS	15	11	21
DRET	10	8	6
ECONOMIA I EMPRESA	20	18	7
EDUCACIÓ	2	7	6
EXPERIMENTALS I TECNOLOGIA	19	6	23
INFERMERIA I FISIOTERÀPIA	2	36	•
MEDICINA	41	24	10
POLÍTICA I SOCIETAT	12	6	4
PSICOLOGIA	10	14	5
VETERINÀRIA	3	2	3